

Във второ действие влиза красивата принцеса – тя е три пъти по-голяма от Фауст, но оплаква неговото отсъствие с жален глас и излиза. Влиза Фауст и извиква Фурията, която трябва да го отнесе до Мантуа. Влизат три Фурии (вещици), които прехвалват своите способности.

„Мога да летя със скоростта на шотландска яребица“ – казва едната. Но това не е достатъчно за Фауст.

„Мога да летя със скоростта на куршум“ – казва втората. Господарят отговаря:

„Добра скорост, но не устройва Фауст“. И казва на третата: „Колко бърза си ти?“

„Бърза като мисълта“.

„Това ще свърши работа – нищо не е по-бързо от мисълта. Занеси ме в Мантуа, при онази, която обичам, принцесата на моето сърце!“

Фурията мята Фауст на гърба си и те политат във въздуха. Слугата, както и преди, прави критични и саркастични забележки по повод случилото се и завесата пада.

В трето действие дяволът увещава Фауст да убие баща си и да наследи неговите съкровища, „защото на стареца не му е лек животът“. В четвъртото, умопомрачен от ревност, той намушка с нож принцесата и предполагаемия ѝ любовник. Дребният саркастичен слуга хваща трупове за краката и започва да ги влачи наоколо, като пуска шеги и ги плеска по ушите, за да ги съживи.

В пето действие часовникът удря единайсет. Злодеянията на Фауст вече са прелели чашата. Появява се дяволът и заявява, че е време да тръгват; удря дванайсет; въздухът се изпълва с пушек от един съскащ фишек и няколко дяволски фойерверка; Фауст е отведен, а през това време малкият слуга, саркастичен и хладнокръвен както винаги, прави шеги по повод безумството на Фауст – и завесата пада“.

Това е истинската средновековна драма за Фауст с дошекспировата смес от трагедия и неприлични шеги. Но същата тази комбинация е доведена до съвършенство в ранната индийска